

Νηπιακὸν Σχολεῖον.

Ἰερῶν. — Βραβ. Ζηνοβία Βούρου. Ἐπ. α. Μάσιγκα Ζώταλη. β'. Γεώργιος Νάζος.

Ἀναγνώσεως. — Βρ. Ἀνδρομάχη Λύτσια. Ἐπ. α. Ἰωάννης Ἀλεξανδρόπουλος. β'. Εὐφροσύνη Μαλανδρίνου.

Ἀριθμητικῆς. — Βραβ. Σταμάτιος Βούρος. Ἐπ. α. Ἀναστασία Κατριβάνου. β'. Λευκοθέα Παρόδου.

Γεωγραφίας. — Βρ. Ἄνδρ. Λύτσια. Ἐπ. α. Μάσ. Ζώταλη. β'. Μαρίνα Ζέρμα.

Ζωολογίας. — Βρ. Δημήτριος Μπαλάνος. Ἐπ. α. Ἀναστ. Κατριβάνου. β'. Μ. Λύτσια.

Γραφῆς. — Βρ. Ζην. Βούρου. Ἐπ. α. Μαγδαλινὴ Μαργαρίτου. β'. Δημήτριος Ράλλης.

Ἐργοχειρῶν. — Βρ. Ζην. Βούρου. Ἐπ. α. Ἀνδρομάχη Λύτσια. β'. Ἀνστ. Κατριβάνου.

Ἐκ δὲ τῶν ἀρξένων εἰς τὰ ἐργόχειρα βραβεύεται Δημήτριος Μπαλάνος ἐπαινεῖται α. Σταμ. Βούρος. β'. Ι. Ἀλεξανδρόπουλος.

Τῆς γαλλικῆς.

Ζ'. Τάξις. — Βρ. Πολ. Ζώτου Ἐπ. α. Μαρ. Φαμπρικέζη. β'. Ἐλ. Μαντζαβίνου.

Σ'. Τάξις. — Βρ. Πολ. Σλάτσου Ἐπ. α. Ἀμ. Σακελλαρίου. β'. Εὐρυδίκη Παππαδοπούλ.

Ε'. Τάξις. — Βρ. Ἐλ. Φωκά. Ἐπ. α. Ἐλένη Καστόρχη. β'. Ἀγγελ. Κατελούζου.

Δ'. Τάξις. — Βρ. Ρόζα Μπαλάνου Ἐπ. α. Σοφ. Δαμιανοῦ. β'. Καρολίνα Χέλδραϊχ.

Γ'. Τάξις. — Βρ. Ἐλ. Σούτσου Ἐπ. α. Κλ. Βαλώση. β'. Ἀμαλ. Μπλατσῆ.

Β'. Τάξις. — Βρ. Καλλιόπη Μαράτου Ἐπ. α. Μ. Σκουζέ. β'. Ἀριστέα Σκανδαλίδου.

Α'. Τάξις. — Ἀνδρ. Λύτσια. Ἐπ. α. Μάσ. Ζώταλη. β'. Νικολ. Σούτσος.

Τῆς ἀγγλικῆς.

Ε'. Τάξις. — Βρ. Ἐλ. Λασκαρίδου Ἐπ. α. Μαρ. Φαμπρικέζη. β'. Πολυξ. Ζώτου.

Α'. Τάξις. — Βρ. Εἰρήνη Λινδερμάιερ Ἐπ. α. Ἀμ. Σακελλαρίου. β'. Ἐλ. Φιλαλήθους.

Ἱχθυογραφίας.

Βραβεύεται Εἰρ. Λινδερμάιερ Ἐπ. α. Πολυξ. Ζώτου. β'. Φανῆ Σαμαρτζίδου.

Βραβ. Μαρ. Φαμπρικέζη Ἐπ. α. Μαρ. Γιαννιώτου. β'. Εὐρυδίκη Παππαδοπούλου.

Βρ. Μαρ. Ζωγράφου Ἐπ. α. Ρουβ. Βούδλεϋ. β'. Ἐλένη Λασκαρίδου.

Βρ. Ἀμ. Σακελλαρίου Ἐπ. α. Βασ. Κριζιώτου. β'. Ἐλ. Καστόρχη.

Τῆς μουσικῆς.

Σ'. Τάξις. — Βραβ. Ἐλ. Φιλαλήθους Ἐπ. α. Ρ. Βούδλεϋ. β'. Πολ. Ζώτου.

Ε'. Τάξις. — Βραβ. Μ. Φαμπρικέζη Ἐπ. α. Αἰκ. Δελλαπόρτα. β'. Ἐλ. Λασκαρίδου.

Δ'. Τάξις. — Βρ. Εἰρ. Λινδερμάιερ Ἐπ. α. Βασ. Κριζιώτου. β'. Ἀμ. Σακελλαρίου.

Γ'. Τάξις. — Βρ. Μ. Ζωγράφου Ἐπ. α. Εἰρ. Παππαδοπούλου. β'. Μελ. Λασκαρίδου.

Β'. Τάξις. — Βρ. Εὐρυδίκη Σταματοπούλου. Ἐπ. α. Ἐλ. Παππαδοπούλου. β'. Ἐλ. Φωκά.

Α'. Τάξις. — Βραβ. Φ. Σαμαρτζίδου Ἐπ. α. Ἐλ. Κυζικηνοῦ. β'. Σοφ. Δαμιανοῦ.

Ἐστεφανώθησαν δὲ ἐκ τῆς.

Δ'. Τάξεως τοῦ Ἐλ. Σχ. — Ἡ Εἰρ. Λινδερμάιερ καὶ ἡ Μαρ. Φαμπρικέζη.

Β'. Τάξις τοῦ Ἐλ. Σχ. — Ἡ Ἀμ. Σακελλαρίου καὶ ἡ Μ. Ζωγράφου.

Β'. Τάξις Ἐλ. Σχ. — Ἡ Μαριέττα Γιαννιώτου.

Γ'. Τμ. τοῦ προκαταρ. — Ἡ Ἐλ. Ράινεκ.

Β'. Τμ. τοῦ Προκαταρ. — Ἡ Ἐλίζα Σούτζου.

Α'. Τμ. τοῦ Προκαταρ. — Ἡ Βλένη Χιονᾶ.

Νηπιακοῦ Σχ. — Ἡ Ἄνδρ. Λύτσια καὶ ἡ Ζηνοῦ Βούρου.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

Θησεὺς, ποίημα ἐπικὸν ἀξιωθὲν τοῦ α. ἐπαίνου ἐν τῷ ποιητικῷ ἀγῶνι τοῦ ἔτους 1870 ὑπὸ Ἀριστομένους Ι. Προβελεγίου. Ἀθήνησι 1870.

Ἄσμενοι χαιρετῶμεν τὴν ἐπὶ τοῦ ποιητικοῦ ὀρίζοντος ἐμφάνισιν τοῦ νεαροῦ ἡμῶν φίλου Ἀριστομένους Προβελεγίου, ὅστις δικαίως καίτοι τὸ πρῶτον ἀποδυθεὶς εἰς τὸ Βουτσιναιὸν ποιητικὸν διαγώνισμα ἡξιώθη πρώτου ἐπαίνου. Ὁ Θησεὺς εἶνε γεγραμμένος εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τὸ νεωτερικὸν τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, καθ' ὃ ὁ

το ητῆς δὲν μένει ἀφανής, ὡς ὁ χαρακτήρ τοῦ κυρίου ἔπους ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ δεικνύει πρόθυμος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τὰ αἰσθήματα ἐν τῇ διηγηματικῇ τῆς ὕλης μεταχειρίσει.

Ἡ γλῶσσα τοῦ προκειμένου ποιήματος εἶνε εἰς τινὰ μέρη ἴσως συνεστραμμένη διὰ τὴν πολλὴν βραχυλογίαν τὴν χαρακτηρίζουσιν τὸ ἔργον, ἥτις ὅμως εἶνε ἀπειράκις προκριτοτέρα τῆς Ἀνεμοδουρείου φλυαρίας τῆς ἀσχημιζούσης οὐχὶ σπανίως παρ' ἡμῖν τὴν ἀληθινὴν ποιητικὴν ἀξίαν. Ἄλλως ὁ Θησεὺς πνέει αἰσθημαλεπτόν καὶ γλυκεῖαν περιπάθειαν, ἐπιεχυμένην μετὰ κλασικῆς σεμνότητος καὶ σωφροσύνης. Ὁ ποιητὴς αὐτοῦ δὲν ἀντλεῖ ἐκ λεξιλογίων εὐρωτιῶντων γλῶσσας πομπώδεις, ὡς τινες δὲν ἀπαξιοῦσι νὰ ποιῶσιν, οὐδὲ φορτῶναι τὸ ποίημα διὰ τοῦ ἀλόγου ἐκείνου ὄγκου φράσεων εἰς μόνον τὸν γράφοντα εὐνοήτων. Ὁ φίλος ποιητὴς αἰσθάνεται βαθέως, παθαίνεται καὶ ὑπὸ τοιαύτας ἐμπνεύσεις ἀψευδεῖς καὶ εὐτυχεῖς διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν ἐνθουσιαζόμενον λαμβάνει τὴν γραφίδα καὶ ζωγραφεῖ ὡς ζωγράφος τὴν φύσιν καὶ μελωδεῖ περιπαθῆ εὐαισθήτου μουσουργοῦ ἄσματα.

Τὸ πρῶτον μέρος ὅπου εἰκονίζεται τὸ πατρικὸν φίλτρον καὶ ἡ ὕμνη στοργὴ συγκινεῖ τὸν ἀγνώστην, καταρώμενον τοῦ ἀποχωρισμοῦ τὴν σκληρὰν ἀνάγκην. Τὸ δεύτερον περιγράφει τὸν πρὸς τὴν γῆν τοῦ Μίνως πλοῦν τῶν Ἀθηναίων νεανιῶν, καὶ ἐν τούτῳ προσπαθεῖ ὁ ποιητὴς νὰ φέρῃ ἡμᾶς εἰς οἶκτον πρὸς τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα θύματα, ἅτινα εἰς μόνον τὸν Θησεῖα ἔχουσιν ἀνατεθειμένας ἀπάσας αὐτῶν τὰς ἐλπίδας· ἰδοὺ πῶς παριστᾷ τοῦτον συντομώτατα ὁ ποιητὴς·

Καλλιμορφότατος νεανίας,
ἐστηριγμένος εἰς τὸν ἱστὸν,
μόνος δὲν κλαίει, ἀλλὰ μεστὸν
τὸ βλέμμα ἔχει μελαγχολίας.

Ἐν τῷ τρίτῳ μέρει τὰ θύματα παρίστανται πρὸ τοῦ Μίνως, ὅστις κάθηται ἐπὶ κεχρυσωμένου θρόνου δρύος. Ὁ Μίνως ἐρεθίζεται κατὰ τοῦ τολμηροῦ Αἰγίδου καὶ ὁρμᾷ ἐπ' αὐτὸν ξιφῆρης· ἀλλ' ἀναχαιτίζεται ὑπὸ τῆς χαρίεσσης Ἀριάδνης, ἥτις ἐκεῖ παρισταμένη εἶχεν ἀρχίσει νὰ αἰσθάνηται ἐν τῇ καρδίᾳ ἀκουσίους ὑπὲρ τοῦ Θησεῖος παλμούς, οἵτινες ἐπιτείνονται καὶ ἐνεργοῦσι δραστηρίως ἐν τῷ τετάρτῳ μέρει. Τοῦτο δ' εἶνε ἐν τῶν περιπαθεστέρων τοῦ ποιήματος καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ καταλαμβά-

νόμεναι σελίδες ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ κινῶσιν εἰς δάκρυα . . . τοὺς δυναμένους (καὶ θέλοντας) νὰ συγκινηθῶσιν.

Ἡ Ἀριάδνη πάσχει· αἰσθάνεται βαρὺ καὶ καῖον τὸ μέτωπον, ἐλαφρὰν δὲ καὶ βαρεῖαν ἅμα τὴν καρδίαν. Ἡ ὥχρᾳ αὐτῆς μορφή ἦν ἔτι ὠχροτέραν λούει τῆς Ἐκάτης τὸ ἀργυρόφωτον πρόσωπον, τὸ δακρυχέον ζεῦγος τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ μεστοὶ ὀδύνης, οἱ ἀνάμικτοι ἐκ δειλίας καὶ θάρρους λόγοι, τὸ στῆθος τὸ κυμαῖνον εἶνε ἀλάνθαστα τεκμήρια τοῦ λυμαινομένου τὴν ταλαίπωρον κόρην ὀλεθρίου πάθους. Ὅστις ἐρῶν ἐρρέμβασεν ὡς ἡ Μινωῖς ὑπὸ τὸ φῶς τὸ σεληναῖον καὶ ἡσθάνθη ἐν ἑαυτῷ βαρυθυμίαν καὶ ὀδύνην, ὅστις ἐστέναξεν ἐν δακρυς ἐν ᾧ περὶ αὐτὸν ἄνθη καὶ φῶτα, χαρὰ καὶ γέλωτες, ὅστις μόνος ἠγρύπνησε μετὰ τῶν ἀστέρων νύκτας ἀφώτους ἐν ᾧ τὸ πᾶν ὀλόγυρᾷ τοῦ ἐκρημαῖτο, ἐκεῖνος δύναται νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ δύναμιν τῶν στροφῶν ἐκείνων, νὰ νοήσῃ τί ἡσθάνετο ἐν ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς γράφων τοὺς στίχους ἐκείνους, οὓς καὶ παραθέτομεν πρὸς συγκίνησιν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἰλισσοῦ.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς κεκλεισμένης
ἡ Ἀριάδνη καὶ τεθλιμμένη
μέτωπον, ἔδραν δεινοῦ πυρός,
ἐντὸς πυρώδους κρατεῖ χεῖρός.

Εἰσερχομένη ἀκτὶς σελήνης
χείλη χρυσόρρυτα καὶ ἀγνὰ
ἐπὶ τῆς κόμης τῆς τῆς χρυσίνης
καὶ κεχυμένης ἐπιπλανᾷ.

Ἀφίνει εἴφνης τὴν κεφαλὴν τῆς
ἡ χιονόπλαστος χεὶρ αὐτῆς,
φωτίζει κάτωχρον τὴν μορφήν τῆς
ἡ τῆς σελήνης ὠχρὰ ἀκτὶς.

Ὡς δύο κύανοι τῶν ἀγρῶν
πρωτὰ δρόσῳ κεκα' υμμένοι
κ' ὑπὸ τοῦ Φοίβου τετοξευμένοι
ἐντὸς ἀκτίνων πλέουν λαμπρῶν.

οὕτω τὸς κόρης τὸ δακρυχέον
ἤστραψε ζεῦγος τῶν ὀφθαλμῶν,
ὅταν ἀφήσασα στεναγμὸν
τὸ φῶς προσεῖδε τὸ σεληναῖον.

Τίς Διψ, χαρίεσσα Μινωῖς,
τὸ γλυκὺ ἄνθος τῶν σῶν χειλέων
προῶρως καίει, φλογώδης πνέων;
Διὰ τί στένεις, δακρυρροεῖς; . . .

Τῆς κόρης ἀντικρυς ἀνυψοῦται
εὐρύς καὶ ὕψιστος ὁ ξένων·
ἐκεῖ τὸ βλέμμα τῆς προσηλοῦται,
τῶν δὲ τειχίων τῶν μελανῶν

θυρίς ἀμφίβολον λάμψιν· χύνει.
κρέματα ἀνωθεν ἡ σελήνη
ὥς βρέφος ἄφροντι χαροπῇ,
ὥς ψυχὴ πάσχουσα ἰσχυρωπῇ.

«— ὦ φῶς, ὦ δῶμα, ἀναφωνεῖ·
πῶς, πῶς ἡ ὄψις σας μὲ ἐλκύει·
καὶ ἐκ βαθέων μὲ συγκινεῖ;
Ὁ ὀφθαλμός μου πρὸς τί δακρύει;

Ποσάκις τεῦτον τὸν ὄγκον εἶδον,
ποσάκις ἔτρεξα ὑπ' αὐτὸν,
τὰς αὔρας πνέουσα τῶν νυκτῶν
χωρὶς δακρύων, χωρὶς φροντίδων!

«Πλὴν τώρα, τάλαινα, αἴσθημά τι
μυστηριῶδες μὲ συγκρατεῖ.
Οἷατος ἢ θλίψις εἶν' ἐνδοτάτη
ὑπὲρ τοῦ ξένου ἢ ἄλλο τι;

«Οὐδὲν ἐκ τούτων καὶ πᾶν ὁμοῦ.
Εἶν' αἰσθημάτων κράμα βαθέων,
ἀνέμῳ ἄνεμος ἀντιπνέων,
θροοῦσα αὔρα ἐντὸς ὄρυμοῦ.

«Φεῦ! εἶναι ἔρωσ, ἔρωσ δεινός!
Κατηφὲς μήτηρ τῶν μυστηρίων,
τῶν αἰσθημάτων μου τῶν μυχίων,
ὦ νύξ, σὺ ἔσο συγκοινωνός.

«Γονεῖς συγγνώμην, συγγνώμην, Φαίδρα.
λοιπὸν ὁ νοῦς μου σᾶς λησμονεῖ;
Ἐκ τῆς ψυχῆς μου λοιπὸν ἀπέδρα
ἐκείνη πᾶσα ἡ ἡδονή,

«ἦν εἰς τοὺς κόλπους· σας· ἡσθάνομην,
καὶ ἀλλοτρία, φεῦ, κεφαλῇ
ἐν τῇ ψυχῇ μου ὑμᾶς θολοῖ
φίλτατα ὄντα; Ὅχι, συγγνώμην!

«Ἰερὰ στέγη ἐν ἡ θέρμῃ
ἡ κοιτὶς κεῖται ἡ βρεφικὴ μου
καὶ ἥς τοὺς θόλους οἱ πρώτιστοί μου
εἰσέτι ψαύουν κλαυθμυρισμοί,

«λοιπὸν ἀθέλγητρος θὰ μοι ᾔηται
ἄνευ ἐκείνου; ὄχι, ποτέ!
Εἰκὼν τοῦ ξένου μακρὰν μου σβύσε,
εἰκόνες σπεύτατε σεβασταί!

«ὦ ξένε φίλτατε, τῷ ὁποίῳ
ἡ στέγη αὕτη πρὸ ἡμερῶν
βορὰν φυλάττουσα τῷ θηρίῳ
τείνει φιλόξενον τὸ πτερὸν,

«ἐπᾶγμα τὸ ὄναρ σου θὰ γευθῇς
ἐκ τῆς χειρὸς μου βοηθηθεῖς.
Ὁ ἔρωσ σ' ἔφερε τῆς πατρίδος,
σὲ σώζει ἔρωσ τῆς Μινωίδος.

«Γονεῖς, συγγνώμην, ἀγαπητοί.
Μὴ ἐκ τοῦ ὕπνου σας ταραχθῇτε.
Τοῦτο τὸ βῆμά μου ἀγνοεῖτε·
ἐγὼ δὲν εἶμαι, φεῦ, ἡ αὐτή».

Εἰς τὸ πέμπτον μέρος ἡ Ἀριάδνη πορευο-
μένη δίδει εἰς τὸν Θησέα τὸ φάσγανον καὶ τὸν
μίτον, ἅτινα ἐκεῖνος πρῶτον ἀρνηθεῖς νὰ λάβῃ
πεῖθεται ὕστερον ὑπὸ τῆς αὐτὸν ἀγαπώσης κό-
ρης. Ἐν τῷ ἔκτῳ δὲ μέρει περιγράφεται με-
γαλοπρεπῶς καὶ ζωγραφικώτατα ἡ πάλη τοῦ
Θησεῦς κατὰ τοῦ Μινωταύρου ἐν τῇ πενθίμῳ
τοῦ ἀφώτου Λαβυρίνθου σιγῇ, καὶ ἡ νίκη τοῦ
Ἀθηναίου ἥρωος τεχνικώτατα ἀφίνεται εἰς τὸν
νοῦν τοῦ ἀναγνώστου ἵνα τὴν μαντεύσῃ. Ἀλλ'
ὅς ἀφήσωμεν τοὺς κρότους τῶν ὑπὸ τοὺς πό-
δας τῶν δύο ἀντιπάλων συνθλιβομένων ὀστέων
καὶ τὰς φλόγας καὶ τὰ αἵματα ἅτινα τὸ θη-
ρίον ἐξερεύγει, ἵνα μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐδόμον
ἄσμα πρὸς ἀκρόασιν φωνῆς γλυκείας

φωνῆς τρυγόνων ἐν ἐρημίᾳ,
φρίσσοντος δένδρου ἐν νηνεμίᾳ.

Ἡ Ἀριάδνη μετὰ τοῦ Θησεῦς σωθέντος καὶ
σώσαντος τοὺς συμπολίτας νεανίας πλέουσιν
εἰς Ἀθήνας νύκτα ωραίαν καὶ σεληνοσεγγῇ.
Τῆς νυκτὸς ἤδη προδᾶσθαι πάντες ἀπαυδῶσιν,
ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ μονοτόνου ἐρετμοῦ τῶν κω-
πῶν διχαζουσῶν τὸ ἀλμυρὸν κύμα ἡ Ἀριάδνη
καὶ ὁ Θησεὺς ἀγρυπνοῦσιν, ἐπιδιδόμενοι εἰς πε-
ριπαθῆ συνομιλίαν.

«— Θησεῦ, εἰπέ μοι, τὸ ἄδον κύμα
ὅπερ χωνεύει βραδὺ περηνῶν
κατὰ τοῦ πάντου τὸ σκοτεινὸν
δὲν εἶναι γλώσσης ἄρρητον ῥῆμα;

«Ὁ γλυκὺς γόος, Θησεῦ, τοῦ πλοίου,
ἡ αὔρα αὕτη ἡ σιγηλὴ
εἰς τὸν καρδίαν σου δὲν λαλεῖ
ἔρωτα ἔμπλεων μυστηρίου;

«— Οὐδὲν ἀκούω ἢ τὴν φωνὴν σου,
δὲν βλέπω ἄλλο ἢ τὴν μαρφήν σου

καὶ μὴ, μὴ παύης νὰ μοὶ λαλήῃς,
ὦ Ἀριάδνη μου προσφιλέῃς.

«Λοιπὸν πρὸς χάριν μου λησμονεῖς
καὶ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς γονεῖς;
ὦ! τόση, τόση εὐδαιμονία
μὲ καταθλίβει πολὺ βαρεῖα.

«Καὶ ἂν εἰς τέφραν μεταβληθῶ
ὕπὸ ἀγάπης κ' εὐγνωμοσύνης
νὰ ἀποτίσω θὰ δυνηθῶ
ψυχῆς θυσίαν μὴ ἀνθρωπίνης;

«—Θησεῦ, ἐν μόνον ἐπιποθῶ,
τὰ βήματά σου ν' ἀκολουθῶ,
ὅπως τὸν ἥλιον ἢ θερμότης
καὶ τοὺς ἀστέρας ὡς ἡ ὠχρότης.

«Εἰς τὴν τῆς δόξης του ταραχὴν,
εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς σου
θὰ λησμονήσης, Θησεῦ, ψυχὴν
ἥτις ὠρκίσθη νὰ ζῇ μαζύ σου;

«Ἦτις πατρίδος ἀπεξενώθη
γονέων ζώντων ἀπωρφανώθη,
δι' ἣν τὰ πάντα εἰς κενὰ
τῆς παρουσίας σου ὀρφανὰ;

«Δὲν θέλω ἄλλοι νὰ σὲ θαυμάσουν·
ἡ σκέψις αὕτη βέλος πικρὸν.
Φοβοῦμαι μήπως μοῦ ἀποσπάσουν
τὸν τῆς καρδίας μου θησαυρόν.

«Ἦὼς ῥοδόχρους, μὴ μειδιάσης·
ὡς ζῶμεν πάντοτε ἐν νυκτί.
Φύγε ἔμπρὸς μας πᾶσα, ἀκτὴ·
πάντοτε ζῶμεν ἐντὸς θαλάσσης»
κ. τ. λ.

Ἄλλ' ἐν τούτοις τρικυμία ἐγείρεται, τὰ κύματα κορυφούνται ἀλλεπάλληλα καὶ ὁ ναύκληρος ἀναγκάζεται νὰ διευθύνῃ τὴν ναὺν λοξοπλοοῦσαν πρὸς τὴν νῆσον Νάξον, ὅπου μεταφερόμεθα διὰ τοῦ ὀγδόου μέρους. Ἐν τούτῳ ὁ Θησεὺς θρηνεῖ συγκινητικῶς τὴν ἀπώλειαν τῆς πεφιλημένης Ἀριάδνης. Ὑποθέτει ὅτι τοσαύτη εὐδαιμονία ἦτο φάσμα, πλάσμα τῆς φαντασίας κενόν· ἀλλ' ἀνακαλεῖ ἔπειτα τὴν Ἀριάδνην ὀλοφάνερον ἔμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διανοίας, ἀνενθυμεῖται τὴν μετ' ἐκείνης βραχεῖαν συμβίωσιν καὶ ἀνακράζει:

ὦ! ἔχι, ἔχι· ὦν· ἀλγεινόν.
Ἡ Ἀριάδνη μου ἦτο φάσμα;
Λοιπὸν ἀνὺπαρκτον ζητῶ πλάσμα;
Λοιπὸν ἠγάπησα τὸ κενόν;

Ἄλλὰ εἰς μάτην ἀπελπὶς ὁ Θησεὺς
λόφους ἀνέρχεται, καταβαίνει,
ὄρμα εἰς λόχμας, ἰδρῶς τὸν ῥαίνει,
τὴν Ἀριάδνην ἀναζητεῖ,
θάλλοντα ἄνθη καταπατεῖ.

Περίλυπος μανθάνει παρὰ κισσοστεφοῦς νεανίου ὅτι τὴν φίλην κόρην ἔρπασεν ὁ Διόνυσος.

Ἐν τῷ ἐννάτῳ καὶ τελευταίῳ μέρει δι' ἡμέρας θολῆς πλοῖον μελανὰ ἱστία φέρον διαβαίνει πρὸ τοῦ Σουνίου.

Καὶ διαπτύσσονται βαθμηδὸν
ἀμμώδεις κόλποι, πτυχαὶ θαμνώδεις,
εἰς ἃς περικείται μελωδῶν
ζωστήρ λευκότετος καὶ ἀφρώδης.

Μόλις δ' ἐφάνη ἡ σεβασμία
τῆς Ἀκροπόλεως κεφαλῇ,
κ' ἐνθουσιώδης ἀπὸ τὴν νῆα
πᾶς ἐξ ὀνόματος τὴν καλεῖ.

Ἴδου προκύπτουσιν αἱ οἰκίαι·
τὰς χαιρετῶσι μ' ἀλαλαγμοὺς
οἱ καταπλέοντες νεανίαι·
ὕψοι ὁ ἥρωας τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅπως ἡλίου ἀκτὶς φαιδρὰ
φωτίζει βάραθρα ζοφερὰ,
οὕτω φαιδρύνει καὶ τ' ὁ Θησεῖα
ἡ τῆς πατρίδος γλυκεῖα θέα.

Ἄλλ' αἴφνης κρούει τὸ μέτωπόν του,
ὄρμα· τὸ μέλαν πτερὸν κινεῖ
διὰ τῶν δύο δεινῶν χειρῶν του,
καὶ «πάτερ, σύγγνωθι» ἐκφωνεῖ.

Τὸ κατασχίζουν, τὸ ῥίπτουν τέλος,
ἀλλ' ἐνεπάγη πικρὸν τὸ βέλος.
Ἄμορφον σύντριμμα καὶ οἰκτρὸν
ὁ γέρων κεῖται κατὰ πετρῶν.

Διὰ τοιαύτης ἀξιοπαρατηρήτου βραχυλογίας τελευτᾷ τὸ ὠραῖον τοῦτο ποιῆμα, οὗτινος τὸν ποιητὴν τόσῳ ἐγκαρδιώτερον συγχάρομεν, ὅσῳ διὰ τοῦ ἔργου τούτου πρώτου λαμβάνει—ὡς εἰπεῖν—τὸ δικαίωμα τῆς ἐν τῇ ποιητικῇ φάλαγκι πολιτογραφήσεως.

Τοῦτο μόνον ἀποροῦμεν—ἢ μᾶλλον περὶ τούτου δὲν ἀποροῦμεν—διὰ ποίαν αἰτίαν οὐδεὶς μέχρι τοῦδε οὔτε ἐν ἐφημερίδι οὔτε ἐν βιβλιοκρισίᾳ ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ποιητικοῦ τούτου καλλιτεχνήματος. Καὶ ἐν τῇ ποιήσει θὰ ἰσχύσωσι τὰ προνόμια καὶ ἡ ἀρχαιότης ἢ ἐν τοῖς στρατιωτικαῖς βαθμοῖς ἐπικρατοῦσα; Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὴ τοῦτο εἶνε θειότερα καὶ

εὐγενεστέρα ἢ ποίησις, διότι ἀφανής τις ἐστὶ νεανίας, περιφρονούμενον παιδίον δύναται αἰφνης νὰ λάβῃ βαθμὸν μέγαν, ὑπερπηδῶν πολλοὺς ἐκ τῶν τέως κομπορρημονούντων, ἐπεὶ δὲ δὲν προκειται περὶ γαλονίων ὑπὸ βουλευτικῆς ἐπιτροπῆς διδομένων, ἀλλὰ περὶ ἐπαίνων καὶ δεξιώσεως εἰς μόνην τὴν ἀξίαν στηριζομένων καὶ ὑπὸ τῆς εἰλικρινείας χορηγουμένων.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΩΝ.

Προοίμιον.

Ἀφ' ἐποχῆς κατοικῶ τὸν μικρὸν ἡμῶν πλανήτην, περὶ οὐδενὸς γίνεται λόγος εἰμὴ περὶ ἐξαλείψεως καὶ ἐξοντώσεως τῶν καταχρήσεων. Ἐν τῇ νεανικῇ μου ἡλικίᾳ, ἐπροσπάθουν νὰ διορθώσω τοὺς καλογήρους, (1) οἵτινες κατηγοροῦντο ὡς ἄρπαγες τῆς ἀνθρωπότητος καθ' ὃ ὑστεροῦντες αὐτὴν πᾶν ὅ,τι ὤφειλον νὰ τῇ προσφέρωσι καὶ μολονότι ἡ κατηγορία ἦτο δικαιοτάτη, ὑπερίσχυσαν οἱ κατηγορούμενοι, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οὕτως ἐγένοντο αἱ ἀναμορφώσεις. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἕτερον σκάνδαλον. Οἱ κύνες καὶ αἱ γαλαί μας εὐρίσκονται εἰς κίνδυνον· εἰς φιλάνθρωπος θέλει νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὰ οἰκιακά μας κτήνη τὰ ὅποια ἀγαπῶμεν περισσότερον τῶν ἄλλων· κηρύττει κατὰ τὸν δέκατον ἑννατον αἰῶνα σταυροφορίαν ὁλόκληρον ἐναντίον ἀθῶων θυμάτων ἐχόντων δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Τοῦτο δὲ τὸ ἀνοσιούργημα προσπαθεῖ νὰ καλύψῃ μὲ τὸ κάλυμμα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ δημόσιον καλόν! Ἐπικαλεῖται τὴν ἀνθρωπότητα ἵνα τῷ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοιοῦτου φονικοῦ σχεδίου! ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶναι πολὺ βάρβαρος, καὶ ὅτι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπίας ἀπεκατέστημεν λίαν ἀπάνθρωποι! Μόλα ταῦτα ὅτι καὶ ἂν γίνῃ τὰ θύματα δὲν θὰ κατασφαγῶσιν ἄνευ διαμαρτυρήσεως. Φωνή

ἀσθενῆς, ἀλλὰ γενναῖο ψυχος, ὑψοῦται ὑπὲρ αὐτῶν.

Δικηγορία ἀφ' ἐνὸς ὑπὲρ τῶν κυνῶν καὶ γαλῶν ἐναγομένων διότι ὑλακτοῦσι καὶ μισοῦσιν ἐναντίον τοῦ Κ. Ἀλεξάνδρου Ρόζερ, ἱππότου τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ἐνάγοντος ἀφ' ἑτέρου.

Ἀπολογία ὑπὲρ τοῦ κυνός.

Κύριοι! εἰς μίαν δίκην τοιαύτης φύσεως, ἡ χρηστοθήθεια τῶν κατηγορουμένων μέλλουσα ἐξάπαντος νὰ ἐπιρεάσῃ τὰς ἀποφάσεις τῶν κριτῶν των, εἶναι δίκαιον νὰ ἀναμνήσω ἐνταῦθα τὰς ἐπαινετὰς ιδιότητας μὲ τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐπροίκησε τὸ ἡμῖς, τὸ πλέον ἐνδιαφέρον μέρος τῶν πελατῶν μου. Ἀλλ' ἐὰν ἀνέφερον ἅπαντα τὰ προτερήματα τῶν κυνῶν, ἤθελον πολὺ ἐρυθριάσει. Διότι τίς δὲν γνωρίζει τὴν γλυκύτητά των, τὴν πίστιν των, τὴν ἀκλόνητον ἀφοσίωσίν των; τίς ἔχει ἀνάγκην νὰ μάθῃ ὅτι, ἐξοικειούμενοι μεθ' ἡμῶν δι' ἐνὸς αἰσθήματος τὸ ὅποιον ἡ σκληρότης μας δὲν δύναται νὰ μηδενίσῃ, συμμερίζονται τὰς θλίψεις καὶ τὰς εὐτυχίας μας, μαντεύουσι καὶ λαμβάνουσι μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μας, μᾶς ὑπερασπίζονται εἰς τὸν κίνδυνον, μάχονται καὶ ἀποθνήσκουσιν ὑπερασπιζόμενοι ἡμᾶς; Οὗτοι δὲν ὁμοιάζουσι, κύριοι, τοὺς ψευδεῖς ἐνημέρους φίλους ἡμῶν, οἵτινες δούλοι τῆς εὐτυχίας μας εἰσὶ πάντοτε ἑτοιμοὶ νὰ μᾶς ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὴν δυστυχίαν. Οἱ κύνες, κύριοι, μάρτυρες γεναῖοι τῆς φιλίας μας, τοὺς βλέπομεν φεύγοντας τὸ χρυσοῦν ἄσυλον τοῦ πλούτου, ὅπου ἐνίοτε θέλουν νὰ τοὺς κρατήσωσιν αἰχμαλώτους, καὶ ὅπου ἤθελον τύχει, ὡς τόσοι παράσιτοι πολὺ κατώτεροι αὐτῶν, μεγαλοπρεπῶν περιποιήσεων, ἵνα ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν ταπεινὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ, μεθ' οὗ εἰσὶν συνδεδεμένοι διὰ δεσμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ φιλία καθίστησιν ἀδιάρρηκτον. Καὶ τί θέλει μείνει εἰς ἐκεῖνον τὸν πτωχὸν ἂν τοῦ ἀφαιρέσωσι τὸν κύνα του; Ὁ δυστυχὴς θεωρεῖται ὡς μεμολυσμένος, τὸ πᾶν ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτοῦ, ἕκαστος τὸν ἀποφεύγει μετὰ φρίκης. Ὁ κύων αὐτοῦ εἶναι τὸ μόνον ὃν εἰς τὸν κόσμον, ὅπερ φαίνεται εὐαίσθητον εἰς τὴν δυστυχίαν του, ἣν ἀκουφίζει συμμερίζομενος αὐτὴν, καὶ τὸν παρηγορεῖ διὰ τὸν θωπειῶν του· τίς θέλει τὸν ἀγαπήσει ἂν τῷ ἀποσπάσῃ τὸν σύντροφον τοῦτον τῆς δυστυχίας του;

(1) Ἐὰν ἐγείρετο ἐκ τοῦ τάφου ὁ γράψας τὴν παρούσαν εὐφυῆ διατριβὴν μὲ λύπην τοῦ ἤθελεν ἰδεῖ ὅτι εἰσέτι δὲν κατορθώθη τοῦτο.